

Ob smrti Rodina sem občutil, da stojim pod križem njega, kateri mi je z deli razodel in me s čudom svoje umetnosti prepričal o sili lepote, ki veže človeka z večnostjo . . .

XXIII.

Umetnik, ki hoče spoznati pravo lepoto, mora globlje v življenje, v bolečino in bolest, kamor ga naj vodi ljubezen in sočutje; zakaj tam je ognjišče, kjer se čisti duša človekova, ne v površnem življenju, v blagru in uživanju.

XXIV.

Najprej se mora lepota sčistiti v tebi samem; zakaj če je ni v tvoji duši, je ne najdeš drugod. —

Fran Tratnik:

Roža.

V večernem mraku sem opazil v parku veliko temnordečo rožo, še lepšo kot druge. Široke liste je razprostirala, kakor bi razpenjala svoje ude v hrepenenju zrele mladosti, da izživi v kratkem življenju svoj krasni sen . . .

Nisem mogel mimo nje. Njena lepota me je čudno prevzela — kakor bi se prvič srečal z očmi preljubega bitja. Stopil sem k njej, s čustvi se združil z njo, nalahno prijel njeno krono kakor lica otroka in jo poljubil . . .

Občutil sem nje globino, dih njenega življenja in bil sem blizu čiste duše — popolnosti lepote. — —

